

РЕШЕНИЕ

№ 1057

гр. Пловдив, 16.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на
тринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. С.ова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Радостина Анг. С.ова Въззивно гражданско
дело № 20225300500893 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК във вр. чл. 4 във
вр. с чл. 1 от Конвенция CMR, чл. 31, § 1, б. „а“ от Конвенция CMR, чл. 367
ТЗ, чл. 86 ЗЗД във вр. с чл. 303а, ал. 3 от ТЗ.

Образувано е по подадена въззивна жалба от „Г. -****“ ООД, ЕИК
***, със седалище и адрес на управление: ***, чрез адв. Р.А., против Решение
№ 260089/24.01.2022г., постановено по гр.д.№ 4804/2020г. от Районен съд –
Пловдив, XVIII гр.с., **в частта, с което е осъдено да заплати на П.М.М. в**
качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК *, със седалище и адрес на управление:**
*****, следните суми: сумата в общ размер от 67 995.22 лв. – главница,**
представляваща сбора на неплатени възнаграждения по извършени
международни превози на стоки, за които вземания са издадени следните
фактури: фактура № ***/*** г. за сумата от 2400 лева, фактура №**
*******/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 4224**
лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура №**
*******/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № *****/*** г. за сумата**
от 4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура №**
*******/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от**

4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4576.64 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 5398.09 лева и фактура № ***/*** г. за сумата от 5398.09 лева, **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ погасяване; сумата от **4 047.73 лв.** – представляваща общ размер на обезщетение за забава за периода *** г. - *** г.; сумата от **7 363.70 лв.** - **разноски** за настоящото производство;

както и е **отхвърлено** предявеното от „Г. -****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **против** П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **възражение за прихващане със сумата от 31 842.87 лв.** – представляващо обезщетение за претърпяна загуба от неизпълнение за транспорт, по международни товарителници № *** г., № *** г., № *** г. и № *** г., с насрещното вземане на П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, за сумата от 67 995.22 лева– главница, представляваща сбора на неплатени възнаграждения по извършени международни превози на стоки, като неоснователно.

Моли да бъде отменено решението в обжалваната част и вместо това да се постанови друго, с което да се отхвърлят изцяло предявените искове.

Въззиваемата страна П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, чрез адв. С. П., депозира писмен отговор, че въззивната жалба е изцяло неоснователна.

Пловдивският окръжен съд – V възз. гр. с., след преценка на процесуалните предпоставки за допустимост на жалбата и събраните доказателства по делото във връзка с доводите на страните, прие за установено следното:

Пред Районен съд – Пловдив от П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, против „Г. - ****“ ООД е заведена искова молба, с която се посочва, че между ищецът и ответника имало сключени и изпълнени 18 бр. договора за превоз – международни товарителници /подробно описани в исковата молба/. На ***г. ответното дружество е изпратило на електронната поща на ищеца потвърждение за натрупани задължения към *** г. в общ размер 68 932.64 лева с ДДС. Твърди, че с приложен като доказателство документ, ответното

дружество е признало задълженията си към ищеца по отношение на задължения, описани по-горе в т. 1-16. Твърди, че на *** г. ответникът е погасил задължението си по т. 1, а именно: възнаграждение за извършената транспортна услуга по Международна товарителница № ***, за която е издадена фактура № ***/*** г. за сумата 3285.60 лева с ДДС. До датата на подаване на исковата молба, обаче, нямало извършени плащания по останалите договори за международен превоз и съответно издадените за всеки един от тях фактури в общ размер на **76 443.22 лева**.

Ответникът П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, е депозирал в срока по чл.131 от ГПК Писмен отговор, че оспорва исковите претенции. Оспорва твърдението, че между страните имало сключен договор за транспорт, поради което счита, че предявените искове са неоснователни.

В условията на евентуалност, в случай, че съдът приеме, че е налице такъв договор, е направено **възражение за прихващане със сумата от 31 842.87 лева** - обезщетение за претърпяна загуба от неизпълнение за транспорт. По-конкретно, твърди, че по международните товарителници № *** г., № *** г., № *** г. и № *** г., стоките не са доставени на правилния получател ***, а на ***, което се установявало от самите товарителници. Твърди, че това неизпълнение не е станало, нито по негово нареждане, нито по нареждане на получателя. В резултат на това неправилно изпълнение и обстоятелството, че стоката не пристигнала при неговия контрагент навреме, бил принуден да заплати на CD ***, допълнителна сума – по вход стока, складиране, изход стока, управление, транспорт и материал картон, за което му била издадена фактура № ***/*** г. за сумата в общ размер на 16 281 евро, с легова равностойност 31 842.87 лева. Сочи, че едва след заплащане на тази сума – на 15.07.2019 г., стоката била транспортирана от наетата от него фирма за транспорт на CD *** до правилния склад ***. Предвид изложеното, прави възражение за прихващане за сумата 31 842.87 лева– представляваща обезщетение за претърпяната загуба от неизпълнението на задължението си за транспорт и разтоварване на стоката на правилния адрес и която загуба се изразява в заплатената от него допълнителна цена в размер на 16 281 евро за осъществения транспорт за наетия от него втори превозвач - CD ***. На следващо място, ответникът оспорва изцяло акцесорния иск за лихва по чл. 86

ЗЗД. Навежда доводи, че след като нямало уговорен изричен срок за плащане, задължението ставало изискуемо след покана, а такава нямало изпратена преди датата на исковата молба. В тази връзка оспорва да е получил посочените в исковата молба фактури.

В хода на производството е приета ССЕ, изпълнена от в.л.Л.К.. Разпитани са и св. К.Д. /работи при ищеца като ***/ и св. Т.К. /*** на *** на ответното дружество/.

Районният съд, за да уважи претенциите за сумите 67 995.22 лв. - общ размер главница;/ 4047,37 лв. общ размер обезщетение за забава и да отхвърли възражението за прихващане, излага основни съображения, че в конкретния случай, доколкото се касае за автомобилен превоз на товари с превозни средства срещу заплащане, когато мястото на приемане на стоката за превоз и предвиденото място за доставянето ѝ, посочени в договора, се намират в две различни държави, от които поне една се е присъединила към Конвенция за договора за международен автомобилен транспорт /CMR/, се прилага Конвенцията. Ищецът основава претенцията си спрямо ответното дружество, въз основа на сключени между тях договори за превоз, по силата които и по възлагане на ответника, ищецът е извършил ***. В трайната практика на ВКС, е възприето становище, че договорът за международен автомобилен превоз е неформален, консенсуален договор и за неговото сключване е достатъчно наличието на съвпадение на насрещните волеизявления на съконтрагентите. Съгласно чл. 9, ал. 1 от Конвенцията, товарителницата удостоверява, до доказване на противно, условията на договора и получаването на стоката от превозвача. От представените по делото писмени доказателства – 18 броя товарителници и приложени към тях фактури, се е установило, че ищецът е извършил транспортни услуги в ползва на ответника за периода от месец април ***г. до месец януари ***г. Този извод е подкрепен и от писмо – потвърждение от *** г., издадено от ответното дружество „Г. -***“ ООД за задължения на последното към ищеца ЕТ „Р.-П.М.“, по 16 броя фактури, от събраните по делото гласни доказателствени средства, така и от приетото по делото заключение на съдебно – счетоводна експертиза. Писмото – потвърждение от *** г. за дължими суми от ответника към ищеца представлява извънсъдебно признание, както за сключените договори за превоз, съответно за тяхното

изпълнение, така и за размера на уговорените възнаграждения. От заключението на вещото лице по изготвената съдебно-счетоводна експертиза, се е констатирало, че процесните 18 броя фактури, издадени от ЕТ „Р.-П.М.“ към „Г.-***“ ООД, са осчетоводени в счетоводствата на дружествата ищец и ответник, като общата стойност на горепосочените 18 броя фактури е 79 728.82 лева с вкл. ДДС, както и, че в счетоводството на ищеца и на ответника има отразено само едно плащане в размер на 3285.60 лева, с което е покрито изцяло вземането по фактура № ***/*** г., като към датата на подаване на исковата молба в съда – 05.05.2020 г., задължението на ответника към ищеца е в размер на 76 443.22 лева. Съгласно търговския характер на сделката и разпоредбите на чл. 182 ГПК и чл. 55 ТЗ, редовно водените счетоводни книги служат за установяване на търговски сделки между търговци. Съгласно практиката на ВКС /Решение № 42 от 19.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. на ВКС, II т.о./, само по себе си отразяването на фактурите в счетоводството на ответника, включването им в дневника за продажбите по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях представляват признание на задължението и доказват неговото съществуване. Относно размера на предявения иск, Районният съд посочва, че От заключението на вещото лице по назначената съдебно – счетоводна експертиза, се е установило, че към датата на подаване на исковата молба в съда – 05.05.2020 г., задължението на ответника към ищеца е в размер на 76 443.22 лева, като вещото лице изрично в открито съдебно заседание, проведено на 11.05.2021 г., заявява, че във връзка с двете платежни нареждания от *** г. и от *** г., е видяло тези плащания, както и, че същите са отразени и при ищеца, и при ответника, но изчисленията в заключението по съдебно-счетоводната експертиза ги е направило към датата на исковата молба – 05.05.2020 г., поради което и тези плащания не ги е включило в заключението си. От приетите по делото като писмени доказателства – преводни нареждания за кредитен превод за извършени плащания от „Г. -***“ ООД на ЕТ „Р.-П.М.“, се е установило, че на *** г. и на *** г., са заплатени две суми от по 5000 лева, с посочени основания за плащане – по фактура № ***/***. След депозиране на исковата молба – 05.05.2020 г., ответникът е извършил плащания – на *** г. и на *** г. в общ размер на 10 000 лева, като в преводните нареждания е посочил основание за плащане – по фактура № *** и ***. От приетите по делото като писмени доказателства - фактура № ***/*** г. и ***/*** г., се установява, че всяка от

тях е на стойност 4 224 лева с вкл. ДДС, или общо на стойност 8 448 лева с ДДС. Затова, ответното дружество дължи на ищеца сумата от 67 995.22 лева – главница, представляваща сбора от главниците на 15 бр. процесни фактури, издадени в периода от *** г. до *** г. Уважената главница е за лихвоносно вземане и съответно следва да се уважи и искането за присъждане на законна лихва върху нея, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 05.05.2020 г. По отношение не претендираното обезщетение за забава върху главницата в общ размер на 5 599.73 лева, представляващ сбор от обезщетението за забава на главницата в размер на законната лихва, за периода от *** г. - *** г., Районният съд посочва, че в процесните 18 броя фактури липсва изрична уговорка относно срока на задължението за заплащане на възнаграждението. Според ищеца, в конкретния случай, следва да намери приложение на разпоредбата на чл. 303а, ал. 3 ТЗ, според която, ако не е уговорен срок за плащане, паричното задължение трябва да бъде изпълнено в 14-дневен срок от получаване на фактурата. Районният съд е приел за неоснователно възражението на ответника, че след като нямало уговорен изричен срок за плащане, задължението ставало изискуемо след покана, а такава нямало изпратена преди датата на исковата молба. В Решение № 62/25.01.2002 г. на ВКС по гр.д. № 891/2001 г. по описа на ВКС, се приема, че изпадането на товародателя в забава не е обусловено от отправянето на покана за плащане - чл. 84, ал. 2 ЗЗД. Това е така, поради обстоятелството, че падежът на задължението на товародателя е определен от закона – Търговския закон. Превозните договори са с особен режим на плащане на възнаграждението - то е дължимо предварително. Член 372, ал. 1 от ТЗ предвижда, че превозното възнаграждение се плаща от товародателя на датата на сключване на договора, освен ако не е уговорено друго. Ако няма уговорен срок на плащане /какъвто е конкретния случай/, възнаграждението е дължимо веднага. Сключените между страните договори не съдържат ясно формулирана клауза, дерогираща законовата разпоредба, т.е. би следвало товародателят да е изпаднал в забава, считано от датите на сключване на договорите. Претендираният от ищеца, начален срок на забавата е с по-късна дата - след извършването на превозите и 14 дни след получаване на фактурите, поради което правата на товародателя не са накърнени.

От заключението по назначената съдебно-счетоводна експертиза, прието като обективно и компетентно дадено, се установява, че дължимото обезщетение

за забава по процесните фактури, за периода от *** г. до ***г., е в общ размер на 5625.94 лева. Доколкото, обаче, претенцията на ищеца е била в по-малък размер, а именно: в общ размер на 5599.73 лева, за периода от *** г. до *** г., то затова искът е основателен в заявения му размер. Доколкото, обаче, както се посочи, по – горе, след депозиране на исковата молба – 05.05.2020 г., ответникът е извършил плащания – на *** г. и на *** г. в общ размер на 10 000 лева, като в преводните нареждания е посочил основание за плащане – по фактура № *** и ***. От приетите по делото като писмени доказателства – фактура № ***/*** г. и ***/*** г., се е установило, че всяка от тях е на стойност 4 224 лева с вкл. ДДС, или общо на стойност 8 448 лева с ДДС. Наложено е извод, че ищецът е получил от ответника плащане в по-голям размер /10 000 лева/ от дължимите главници по двете, посочени от него фактури в общ размер на 8 448 лева с ДДС. Съгласно Тълкувателно решение № 3/2017 от 27.03.2019 г. по тълк.д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, когато извършеното плащане не е достатъчно, погасителният ефект за законната лихва за забава при неизпълнение на парично задължение настъпва при условията и в поредността по чл. 76, ал. 2 ЗЗД. Според разпоредбата на чл. 76, ал. 2 ЗЗД, когато изпълнението не е достатъчно да покрие лихвите, разноските и главницата, погасяват се най-напред разноските, след това лихвите и най – после главницата. В конкретния случай и съобразно задължителното за съдилищата ТР № 3/2017 г. от 27.03.2019 г. по тълк. д. № 3/2017 г. на ОСГТК на ВКС, следва, че от заявената сума в общ размер на 5599.73 лева – обезщетение за забава по процесните фактури, за периода от *** г. до ***г., следва да се приспадне сумата в размер на 1 552 лева – представляваща заплатените от ответника с платежните нареждания суми в общ размер на 10 000 лева, след приспадане на дължими, посочени от длъжника суми за главници по фактура № *** и ***, които са в общ размер на 8 448 лева. Районният съд е наложил извод, че ответното дружество дължи на ищеца сумата от 4 047.73 лева– обезщетение за забава по процесните фактури, за периода от *** г. до *** г.

Предвид частичното уважаването на предявените искове, Районният съд е разгледал и предявеното от ответника възражение за прихващане със сумата от 31 842.87 лева, заявено като обезщетение за претърпяна загуба от неизпълнение за транспорт. Ответникът, посочва, че по международните товарителници № *** г., № *** г., № *** г. и № *** г.,

стоките не са доставени на правилния получател ***, а на ***, което не било станало по негово нареждане, като в резултат на това неправилно изпълнение и обстоятелството, че стоката не пристигнала при неговия контрагент навреме, бил принуден да заплати на СД ***, допълнителна сума – по вход стока, складиране, изход стока, управление, транспорт и материал картон, за което му била издадена фактура № ***/*** г. за сумата в общ размер на 16 281 евро, с легова равностойност 31 842.87 лева. Районният съд е разгледал направеното от ищеца възражение за погасяване на предявеното възражение по давност. Съгласно процесните товарителници, стоките по товарителница № *** г. и товарителница № *** г., са доставени на *** г., а стоките по товарителница № *** г. – са доставени на *** г., а по товарителница № *** г. – са доставени на *** г.

Отговорът на исковата молба е подаден на *** г. Съгласно чл. 3, ал. 2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение за срока от 13.03.2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Извънредното положение е обявено за територията на страната на 13.03.2020 г. и бе отменено на 13.05.2020 г. Според § 13 от ЗИД на Закона за здравето, сроковете, спрели да текат по време на извънредното положение продължават да текат след изтичането на 7 дни от обнародването на ЗИДЗД, сроковете в ДВ (бр.44 от 13.05.2020г.), т.е. сроковете са започнали да текат отново от 21.05.2020 г.. Следователно за този период – 2 месеца и 7 дни, давностните срокове не са текли. В конкретния случай за стоките по товарителница № *** г. и товарителница № *** г., доставени на *** г. – давностните срокове изтичат на *** г.; на стоките по товарителница № *** г. – доставени на *** г., давностният срок изтича на *** г. а по товарителница № *** г., доставени на *** г., давностният срок изтича на *** г. Доколкото възражението е заявено с отговора на исковата молба, депозиран на *** г., не е изтекъл едногодишният давностен срок, поради което и е допустимо.

Относно неговата основателност, Районният съд е приел, че от приетите по делото 4 броя товарителници № *** г., № *** г., № *** г. и № *** г., се установява, че за получател на стоките е посочен ***, с адрес: ***, а същите са получени от ***. Съгласно разпоредбата на чл. 12 от Конвенцията

за договора за международен автомобилен превоз на стоки (CMR), изпращачът има право да се разпорежда със стоката, включително да поиска от превозвача спиране на превоза, промяна на предвиденото място за доставяне или доставяне на стоката на получател, различен от посочения в товарителницата. Според чл. 15 от същата Конвенция – когато, след пристигане на стоката в местополучаването, се появят пречки за предаване, превозвачът иска нареждания от изпращача. Ако получателят откаже стоката, изпращачът има право да се разпорежда с последната, без да е необходимо да представи първия екземпляр от товарителницата. За установяване на посочени обстоятелства са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпита на свидетелите: К.Д. /по искане на ищеца/ и Т.К. /по искане на ответника/. Районният съд е кредитирал изцяло свидетелските показания на свидетеля К.Д., като счита, че същите следва да бъдат възприети, тъй като са ясни, конкретни и непротиворечиви, а и кореспондират на другите събрани доказателства. Наложил е извод, че по делото не се е установило да не са дадени указания до ищеца – *** от изпращача-ответник. Макар тези указания да не са дадени от свидетеля К., който твърди, че се е занимавал изцяло с транспорта на дружеството – ответник, последното обстоятелство не изключва обстоятелството друг служител на ответника – изпращач да е дал подобни указания, каквито в случая са дадени от служителя при ответника – К.. Обстоятелството, че ответникът е заплатил на CD IMEX допълнителна сума – по вход стока, складиране, изход стока, управление, транспорт и материал картон, за което му била издадена фактура № ***/*** г. за сумата в общ размер на 16 281 евро, с легова равностойност от 31 842.87 лева, в процесния случай, не представлява пряка и непосредствена последица от неизпълнение на процесните договори за превоз. В конкретния случай, ищецът е изпълнил задълженията си за превоз на стоките по процесните товарителници, като е следвал указанията на изпращача – ответник и в крайна сметка ги е предал на посочения от последния получател - ***, където са получени без забележки. Този извод е потвърден и от приетото като писмено доказателство по делото- писмо – потвърждение от *** г. за дължими суми от ответника към ищеца, в което са включени и фактурите, които са издадени по процесните товарителници, което представлява извънсъдебно признание, както за сключените договори за превоз, така и за тяхното изпълнение.

Окръжен съд – Пловдив, V гр.с., въззивна инстанция, на осн.

чл.269 от ГПК, се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата. За нарушаване на императивни правни норми съдът е длъжен да следи служебно и без да има изрично оплакване в тази насока съгласно задължителните указания, дадени с ТР № 1/2013г. на ОСГТК на ВКС.

Първоинстанционното решение е валидно и допустимо.

С въззивната жалба са направени основни възражения, че първоинстанционният съдебен акт е неправилен, поради нарушение на материалния закон, за необоснован и постановен при съществено нарушение на съдопроизводствените правила, като не отразява действителната фактическа и правна обстановка. Районният съд не е извършил комплексна преценка на събраните доказателства, допуснал е нарушения на процесуални правила относно допускането на свидетели. На следващо място възражава, че атакуваният съдебен акт е неправилен, в отхвърлителната част относно предявеното от „Г. -***“ООД с отговора на исковата молба възражение за прихващане със сумата от 31 842.87 лева, заявено като обезщетение за претърпяна загуба от неизпълнение за транспорт.

Въззивната инстанция намира, че описаните възражения следва да бъдат оставени без уважение. Районният съд обосновано е кредитирал заключението на ССЕ. Това е станало не само, защото заключението не е било оспорено, но и защото при работата си със счетоводните документи, вещото лице е взело предвид счетоводните документи, изходящи от „Г. – ***“ ООД и съдържащи на практика неблагоприятни обстоятелства за тях във връзка с настоящия спор, а именно, че първичните счетоводни документи са били надлежно осчетоводени и същите две фактури, отразяващи облагаеми доставки, са включени в Дневника на покупките и СД за съответния данъчен период, както и е внесен ДДС, което налага извод за реалност на всяка една то доставките /последното е признатото данъчната администрация при обследване на фактическия състав - дали са налице предпоставките за приспадане на данъчен кредит/ и представляват от правна страна признание на процесните задължения и доказват съществуването им. Не са допуснати процесуални правила относно допускането на свидетели. Относно възражението за прихващане, правилно е било отхвърлено, тъй като по делото не се е установило да не са дадени указания до ищеца - ***от изпращача-ответник. Обосновано са кредитирани показанията на разпитания свидетел на ищеца по делото - К.Д. като непротиворечиви и убедителни.

Решението в обжалваната част се явява законосъобразно и следва да бъде потвърдено. В останалата част е влязло в сила.

Разноски.

Съобразно правния резултат жалбоподателят ще бъде осъден да заплати на въззиваемото дружество сумата 3 200лв. за направени разноски за адвокатско възнаграждение, заплатено в изцяло в брой, съгласно ДПЗС /на л.21/.

По мотивите, Пловдивският окръжен съд – V възз. гр.с.

РЕШИ:

Потвърждава Решение № 260089/24.01.2022г., постановено по гр.д.№ 4804/2020г. от Районен съд – Пловдив, XVIII гр.с. **в частта**, с което „Г. -***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, е осъдено **да заплати на П.М.М.** в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, следните суми: сумата в общ размер от **67 995.22 лв. – главница**, представляваща сбора на неплатени възнаграждения по извършени международни превози на стоки, за които вземания са издадени следните фактури: фактура № *****/*** г. за сумата от 2400 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4224 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № *****/*** г. за сумата от 5163.60 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 4576.64 лева, фактура № ***/*** г. за сумата от 5398.09 лева и фактура № *****/*** г. за сумата от 5398.09 лева, **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от датата на подаване на исковата молба в съда – 05.05.2020 г. до окончателното ѝ погасяване; сумата от **4 047.73 лв.** – представляваща общ размер на обезщетение за забава за периода *** г. - *** г.; сумата от **7 363.70 лв. - разноски** за настоящото производство;

както и е **отхвърлено** предявеното от „Г. -***“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **против** П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **възражение за прихващане със сумата от 31 842.87 лв.** – представляващо обезщетение за претърпяна загуба от неизпълнение за транспорт, по

международни товарителници № *** Г., № *** Г., № *** Г. и № *** Г., с насрещното вземане на П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, за сумата от 67 995.22 лева— главница, представляваща сбора на неплатени възнаграждения по извършени международни превози на стоки, като неоснователно.

В останалата част решението е влязло в сила.

Осъжда „Г. -****“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, да заплати на П.М.М. в качеството му на ЕТ „Р.-П.М.“, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, сумата в размер на **3 200 лв.** за направени разноски за адвокатско възнаграждение по възз.гр.№ 893/2022г. по описа на Окръжен съд – Пловдив, V гр.с.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____